

[Ole Bjørn Kraft.]

Efterhånden blev denne politiks rigtighed da også anerkendt fra sider, som oprindeligt ikke godkendte dens nødvendighed. Da det radikale parti deltog i udformningen af den nye forsvarslov og som deltager i regeringen stillede sig bag ved NATO-politikken, følte jeg det som et lykkeligt fremskridt, en tryghed for vor fælles fremtid. Jo større enighed der er om disse spørgsmål, desto stærkere vil vor stilling være både indadtil og udadtil.

Det radikale parti synes i dag ikke ubetinget at ville fastholde den hidtil givne tilslutning som en politik, partiet også vil følge i fremtiden. Den resolution, der blev vedtaget på det radikale landsmøde, er et tilbagefald til en tænkning, som man havde ret til at forvente var forladt, og den er ikke i overensstemmelse med den retning, den danske politik på disse områder har fulgt. Jeg betragter tankegangen i denne resolution som virkelighedsfjern og farlig. Det er farligt på dette tidspunkt, 5 år før noget medlem af Atlantpagten kan udtræde af pagten, at rejse tvivl om, hvorledes vort forhold er til NATO, eller om, hvorvidt vort folk står bag ved den politik, som er blevet vedtaget i det høje ting, og som det radikale parti som medlem af regeringen har tiltrådt.

Her er ikke tale om noget dølgsmål, her er en ganske åben vedtagelse under demokratiske former. Det er så meget urimeligere at rejse sagen på den måde, som det her er sket, da det nye folketing ikke vil få mulighed for at behandle spørgsmålet, om Danmark fortsat skal være medlem eller ikke.

Det står for mig således, at det radikale parti ikke synes at forstå, at staterne i dag i vor moderne verden ikke alene har et nationalt ansvar, men også et ansvar for den frie, demokratiske vestlige verden og denne verdens sammenhold. Alt, der skaber mistro til sammenholdet om forsvaret af den vestlige verdens frihed og demokrati, svækker denne frihed, svækker dette demokrati. Det radikale parti synes ikke at have forstået, at det, der må tilstræbes, er en fælles holdning over for den kommunistiske del af verden, og at de enkelte lande har pligt til at søge at indordne sig under en sådan politiks krav. Hvis hvert enkelt land

i Vesteuropa ensidigt ville handle således, som det radikale parti foreslår Danmark ensidigt at handle, ville Vesteuropa hurtigt befinde sig i en sådan svaghedstilstand, at den relative tryghed, den mulighed for at bevare både fred og frihed, som hidtil har eksisteret, ville blive afgørende svækket og sat på den alvorligste prøve.

Det er et tungt ansvar at påtage sig at rejse en sådan sag i vort folk. Den radikale resolution taler om afspænding, atomvåbenfri zoner, militær udtynding og aftaler mellem NATO- og Warszawalandene, ganske som om det var givet, at disse forslag var til Danmarks, fredens og den vestlige verdens gavn. Der er ingen forbehold af nogen art, ikke nogen forudsætning om, at det europæiske sikkerhedsproblem og det tyske spørgsmål må løses i forbindelse med sådanne nyordninger. Jeg tiltræder her ganske de udtalelser, som den højtærede statsminister i formiddags har fremsat, og som netop understreger nødvendigheden af at se dette helhedsbillede, som man ganske har overset i den radikale resolution. Der er ikke nogen som helst tilkendegivelse af, at det vel var rimeligt, at som Norden er en atomvåbenfri zone, burde en nyordning også omfatte de sovjetrussiske kernefysiske baser langs Nordens grænse fra Murmansk til Østtyskland.

I denne resolution, der således forlanger en ensidig dansk udenrigspolitik uden hensyn til, om den kan finde tilslutning i den vestlige verden, er der ikke et ord, der blot antyder, at vesten har idealer og en livsholdning, som vi må stræbe efter også kan blive andre folks eje. Ikke et ord om den lovede selvbestemmelsesret for folkene, der nu lever under sovjetkommunistisk tryk og mindretalsstyre. Dette frihedselskende demokratiske danske parti går ivrigt i brechen for en række forslag til en nyordning af forholdene øst og vest for jerntæppet, som kommunisterne ønsker, men har ikke et ord om de undertrykte europæiske folks rettigheder, at der dog må ydes noget til gengæld for at komme den anden part i møde. Vi kan da vel ikke blive ved med at følge den rettesnor fra sovjetisk side, som engang er blevet betegnet på den måde: hvad der er mit, er mit; hvad der er dit, skal vi forhandle om.

Når det radikale parti nu absolut vil have